

lade os nøie med at kalde dem Bestillingsmænd. Altsaa hele den Gang, som denne Anstalt har, den Maade, hvorpaa den ledes, gjør, at jeg i høi Grad maa sympathisere med, at den faar de nødvendige Bygninger. Loven af 1857 bestemmer, at der blot skal være 60 Elever i Anstalten; der er i Virkeligheden 70, men det er statistisk oplyst, at der har været Begjæring om Optagelse for 100, saa mange blinde Børn over 10 Aars Alderen er der, som trænge til at komme der. Selskabet „Kjæden“, der forbereder de smaa Børn, inden de komme i Anstalten, til at komme der, har hevet en Snes, der ere over 10 Aar. Det er ganske vist ikke i sin Orden. Denne Sag forekommer mig at være i en saa god Gang, som den ærede Minister allerede har oplyst, derved, at Selskabet „Kjæden“ forbereder Eleverne, Institutet yderligere uddanner dem, og naar Eleverne komme ud af Institutet, Selskabet for Blindes Selvvirksomhed tager sig af dem, hvorved de faae Arbejde og yderligere Støtte, forsaavidt de trænge dertil. Disse statskæls Mennecker, der ellers kunne falde Andre til Byrde, blive saaledes til nyttige Borgere for Samfundet. At man vil udsætte at bygge endnu et Aar, naar der ingen Tvivl er om, at Mange ikke kunne komme ind af Mangel paa Plads, det forstaaer jeg ikke. Jeg vil haabe, at man paa et saa nyttigt Omraade viser, at man kan offre Noget, og hellere viser sin Sparommelighed paa andre Punkter, hvor jeg ikke tror, det er saa nyttigt at give Penge ud. Jeg anbefaler derfor meget denne Bevilling. Naar man har talt om, at Grunden var fugtig og daarlig, er det oplyst, at dette ikke er Tilfældet. Som ærede Medlemmer, der tidligere have haft med disse Sager at bestille, ville erindre, er der for nogle Aar siden kostet betydelige Summer paa Draining, og siden den Tid er Grunden fuldstændig sund; der er desuden god Ventilation, saa i Henseende til Sundeheben er der ikke Noget at bemærke. — Jeg skal ikke komme ind paa Striden mellem den ærede Ordspøvrer (Berg) og det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgfreds (Holstein-Ledreborg) om Embedsmændenes Dyrtidstillæg; jeg anser det nemlig for givet, at den ærede Ordspøvrers Forslag vil blive vedtaget med stort Flertal, men tillige, at man vil have noget vanskeligt ved at forstaa, især i de fattigere Egne af Landet, at der endnu er en saa stor Dyrtid, at det er nødvendigt at give Tilleg til Embeder fra 2,400 Kr. op til 4,000 Kr. Det ærede, sparsommelige Medlem, der sidst talte (Bønløkke), forbausede mig unegtelig noget. Han sagde nemlig, at han egentlig var stemt for, at dette Dyrtidstillæg skulde væk, men vilde dog stemme for, at det skulde blive, fordi — saaledes sagde han omtrent — de Herrer, navnlig det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgfreds (Holstein-Ledreborg) havde haaret sig saa galt ad isjor. Derfor skulle

vi gjøre det Samme iaar. Den Slutning kan han maasse bruge; men den tiltaler just ikke mig. Have vi haaret os galt ad isjor, saa synes jeg, at de Herrer skulle bære sig meget bedre ad iaar og gjøre godt, hvad vi have gjort galt. Nu have de jo faaet Flertallet og Ansørslen, og derfor ogsaa de Pligter, som følge med at være detmindste relativt Flertal. Men det skal jeg ikke komme ind paa; det er ikke min Opgave at blande mig ind i disse Stridigheder. Jeg har kun taget Ordet for at anbefale de to Endringsforslag, som jeg haaber maa blive vedtagne af de Grunde, jeg dels har anført nu, og som dels tidligere ere blevne gjorte gjældende.

Ordr: Det er paa et lidt uheldigt Tidspunkt, jeg har faaet Ordet, da jeg vil tale i samme Retning og for samme Sag, som de to ærede foregaaende Talere have udtalt sig om. Det glædede mig at høre den Interesse, hvormed de Herrer omfattede den Sag, de anbefalede, nemlig Bevillingen til Blindeinstitutet, og jeg haaber derfor ogsaa at kunne fatte mig i Kort-see, men paa Grund af den nære Stilling, hvori jeg staar til Institutet, har jeg dog troet at burde sige et Par Ord. Det er ganske sandt, at der kun er saa Instituter, der stifte saa megen Gavn som dette, og saa Anliggender, hvor den private Virksomhed saa smukt har gaaet saaledes Haand i Haand med Virksomheden fra Statens Side. Den høitærede Minister har allerede i Formiddags omtalt, hvorledes Om sorgen for de Blinde vaagne i Slutningen af forrige Aarhundrede, og Sagen med stor Kraft blev greben af Folket, der ved frivillige Bidrag satte den i Gang. Senere overtoges den af Staten, dog saaledes, at Private og Folket tilstøede meget betydelige Bidrag, dels gjennem de Gaver, de skænkede ved Blindeinstitutets Stiftelse, dels senere hen ved Oprettelsen af Hylet og ved Dannelsen af Selskabet for Blindes Virksomhed. Deri mener jeg nu maa ligge en Opfordring for Staten til saa fuldt som muligt at løse den Opgave, der er stillet ved Blindeinstitutets Stiftelse, og hvilken er denne Opgave? Den er allerede stillet i 1858 ved en Beskjendtgjørelse fra det høie Kultusministerium, hvori dette udtalte, at Udgang til Optagelse i Institutet har ethvert Barn, af enhver Trosekjendelse, naar det er i den Grad Synet berøvet, at det ikke kan tage Del i den sædvanlige Skoleundervisning. Altsaa Opgaven er at modtage i Institutet ethvert Barn, som ikke kan modtage den sædvanlige Skoleundervisning; men det kan Institutet for Diebliffet ikke magte at gjøre. Antallet af Blinde mellem det tiende og attende Aar er langt større end det Antal, Institutet kan optage, uagtet dette i Virkeligheden er noget oversfyldt. Jeg skal tillade mig at meddele et Par statistiske Oplysninger, som Institutets Bestyrelse har indsamlet. I 1870 var der af Blinde om-